

Hồi 15

NHƯ NGHĨA PHỤ CŨNG NHẬP THIẾU LÂM NHẬN CHÂN TRUYỀN NHẬN LUÔN TRỌNG TRÁCH

Một lần nữa, Trương Khánh Long lại bị ngất. Nhưng lần này bỗng có sự khác biệt, đây là trước lúc hôn mê ngất lịm, thay vì được nghe câu hầy giam gã lại như chẳng biết bao lần trước đây vẫn nghe, thì lần này Trương Khánh Long lại nghe câu:

- Rõ rồi, hoặc là gã quả thật chẳng biết gì hoặc gã là hạng bướng bỉnh chai lì bình sinh bốn nhân chưa từng gặp. Có lưu lại gã cũng vô ích, hãy đưa đi.

Vậy là Trương Khánh Long được đưa đi, nói đúng hơn là được hai tăng nhân nắm tứ chi và nhấc mang đi. Đó cũng là những nhận thức cuối cùng mà bản thân Trương Khánh Long sau này dù cố nhớ thêm vẫn chỉ có thể ghi nhận đến đây. Nhưng rồi Trương Khánh Long cũng đến lúc tự tỉnh lại, và tương tự như chẳng biết bao nhiêu lần trước đây, ngay khi thoát tỉnh lại, Trương Khánh Long vẫn tự kêu, cho dù chỉ bằng chuỗi âm thanh thật yếu ớt:

- A... ta vẫn sống. Vậy mà vẫn ngỡ ta phải chết rồi mới đúng, a...

Và lần này cũng có sự khác biệt, đây là ngay khi Trương Khánh Long kêu xong - phải hiểu là Trương Khánh Long đã kêu rên mới đúng thì lần đầu tiên ngay bên cạnh Trương Khánh Long bỗng vang lên lời đáp lại, là điều lẽ ra chẳng bao giờ có, cho dù âm thanh đó cũng yếu ớt chẳng kém gì tiếng kêu rên vừa rồi của Trương Khánh Long:

- Không sai, lão nạp cũng ngỡ tiểu thí chủ đã chết, ngờ đâu vẫn sống. Và hi vọng sau lần này sự sống sẽ không dễ xa lìa tiểu thí chủ nữa.

Trương Khánh Long giật mình, dù vậy cũng đành giữ nguyên tư thế nằm và lên tiếng:

- Nghe khẩu ngữ ắt hẳn tôn giá đã rất cao niên? Và vẫn qua cách xưng hô tại hạ đoán tôn giá cũng là người của Thiếu Lâm phái? Vậy tôn giá hi vọng gì khi bảo sự sống sẽ không xa lìa tại hạ? Liệu có thể hiểu như thế này, là quý phái sẽ thôi không tiếp tục hành hạ tra tấn nữa, thay vào đó ắt là các thủ đoạn khác cao minh hơn và tột cùng thâm độc hơn? Dù vậy, hừ, tại hạ vẫn e quý phái chỉ mãi thất vọng. Do tại hạ đích thực chẳng hề biết gì về quãng thời gian Trương nghĩa phụ trở thành Liễu Vũ đại sư và phần tại hạ cũng chưa bao giờ hoặc đặt chân hoặc nghe nói đến địa điểm tọa lạc Mê Tông Động.

Quý phái đừng phí công vô ích. Dù biết là sẽ bị kết liễu ngay lúc này tại hạ vẫn quá quyết là không còn gì để đáp ứng.

Giọng yếu ớt nọ lại vang lên:

- Chỉ tiếc vạn vật ở đây vẫn tối đen khiến tiểu thí chủ dù muốn cũng chẳng nhìn thấy lão nạp. Dù vậy cũng phải thừa nhận tiểu thí chủ đã đoán đúng vài phần, rằng lão nạp không những đã quá cao niên mà đích thực còn là đệ tử phái Thiếu Lâm. Tuy nhiên vẫn có hai điều tiểu thí chủ đoán không đúng. Thứ nhất đối với phái Thiếu Lâm, tiểu thí chủ lẽ ra là người đã chết và điều thứ hai, do Thiếu Lâm phái nghĩ tiểu thí chủ đã chết nên kể từ nay sẽ chẳng còn bất kỳ thủ đoạn nào đối với tiểu thí chủ nữa. Thế nên dù tiểu thí chủ biết hay không biết về Liễu Vũ hoặc là Mê Tông Động thì điều đó không quan trọng, dĩ nhiên là đối với lão nạp.

Trương Khánh Long vẫn nằm:

- Chung quanh tối đen nghĩa là lần này tại hạ bị ngất thật lâu? Nhưng vẫn không thay đổi gì một khi tại hạ luôn tự biết chẳng sớm thì muộn cũng tiếp tục hứng chịu nhiều thủ đoạn khác từ quý phái, là điều thật ra là chẳng bao giờ có nếu quý phái luôn tuân thủ nghiêm luật hỉ xả từ bi như Phật Tổ rằng dạy.

Giọng nọ chột ngao ngán thở dài:

- Cơ nghiệp suốt mấy trăm năm của tệt phái Thiếu Lâm kể từ khi được Đạt Ma sư tổ sáng lập, không ngờ đang dần rơi vào cảnh suy vong, chỉ sau mỗi một hành vi cả nể và từ một lời thất ngôn do đại sư huynh Phương Trượng tiền nhiệm của lão nạp sơ ý thốt ra. Thế mới biết, nếu gây dựng khó vạn phần thì phá vỡ dễ như trở bàn tay. Ý lão nạp muốn hỏi tiểu thí chủ một câu, chỉ một mà thôi, là dù tiểu thí chủ luôn bảo chẳng biết gì về Liễu Vũ, vậy có nghe bao giờ chưa về một trong Tam Thần Tăng từng có nhiều tiếp xúc bí ẩn với Liễu Vũ?

Trương Khánh Long giật mình. Tuy nhiên sau thật nhiều lần mấp máy môi toan đáp hoặc toan nói, thì vì nghĩ sao không biết, Trương Khánh Long lại nuốt cả vào bụng, tịnh chẳng lời nào thốt ra.

Giọng nọ đành vang lên:

- A di đà phật. Lão nạp chính là vị thần tăng ấy, nhưng từ nay tất cả đã trở thành quá khứ, ngay khi lão nạp tự phá bỏ giới luật, không chỉ tùy tiện ly khai Sát Hối động mà còn đành ra tay hạ sát hai đệ tử bốn phái chỉ để cứu tiểu thí chủ trước khi chúng kết liễu tiểu thí chủ. Và hiện nay vì tạm thời lão nạp và tiểu thí chủ đang ẩn thân ở một nơi kín đáo rất khó phát hiện cho bất luận ai nếu muốn truy lùng, thế nên cũng tạm có nhiều

thời gian cho tiểu thí chủ tự ngẫm nghĩ. Sau đó lúc nào muốn, lão nạp thật sự mong được nghe tiểu thí chủ đáp lời. Còn bây giờ, a... lão nạp cần phải nghỉ ngơi một lúc, nhất là sau chặng đường dài dù đã cao niên vẫn hùng hực đưa tiểu thí chủ cùng đi chẳng khác nào thuở còn tráng kiện. A...

Tuy nghe nhưng Trương Khánh Long vẫn kiên quyết không mở miệng, và với tâm trạng vẫn bán tín bán nghi, Trương Khánh Long đành để nhận thức dần trôi chẳng biết là trôi vào giấc ngủ mê mệt hay là vào một cơn ngất lịm nào khác.

o0o

Nhìn vào một lão tăng vừa gầy vừa già nhăn nheo đang ngồi cạnh đó không xa, Trương Khánh Long chạnh lòng, đành lên tiếng:

- Tại hạ từng vì khả nghi nên đã khiến phải mực kích một người dù thật tâm vẫn cam tâm tử, được rồi, đành thừa nhận là từng nghe Trương nghĩa phụ đề cập đến một trong Tam Thần Tăng, nhưng xin lượng thứ nếu tại hạ chưa thể thay đổi cách xưng hô vì kỳ thực là chưa trọn tin tôn giá.

Lão tăng nọ chợt nở nụ cười, dĩ nhiên cũng chỉ là nụ cười nhăn nheo do tuế nguyệt đã chồng chất:

- Đối với lão nạp chỉ ngần ấy là đủ. Vậy xin trở lại câu chuyện đêm trước, cho dù thời gian gián đoạn đã ba ngày, là lão nạp muốn hỏi nữa, ắt tiểu thí chủ vẫn muốn báo thù cho Trương nghĩa phụ?

Trương Khánh Long ngồi thẳng người lên và thực hiện đã dễ hơn so với mấy ngày qua không phải hề muốn là thực hiện được:

- Nhưng tôn giá tin chẳng nếu tại hạ bảo không chỉ muốn báo thù cho Trương nghĩa phụ mà còn mong đủ lực làm sáng tỏ toàn bộ mọi bí ẩn đã và đang khiến bản thân tại hạ ngày càng thất vọng về phái Thiếu Lâm.

Lão tăng không tin:

- Có lẽ thí chủ cũng biết ít nhiều về điều bí ẩn đó? Chứng tỏ sau nhiều lần tra tấn hành hạ, tiểu thí chủ kiên gan không cùng xưng chỉ vì đấy là chủ ý, quyết chịu đựng?

Trương Khánh Long cười lạt:

- Tôn giá sẽ phải thất vọng thôi và đừng mong dùng cách này khiến tại hạ cùng xưng, vì kỳ thực tuy tại hạ luôn có chủ ý chịu đựng nhưng không vì không muốn cùng xưng mà là vì chẳng có gì để cùng xưng.

Lão tăng hoài nghi:

- Vậy tiểu thí chủ chịu đựng là vì cái gì?

Trương Khánh Long đáp:

- Vì quyết gặp cho bằng được tôn giá chính là một trong Tam Thần Tăng tại hạ cần phải gặp.

Lão tăng cau mày đôi mày bạc rử:

- Chỉ quyết gặp cho kỳ được lão nạp, tiểu thí chủ cam chịu đựng tất cả ư? Khổ nhục kể ư?

Trương Khánh Long nhẹ lắc đầu và bất chợt cất cao giọng hỏi lão tăng:

- Tại hạ có thể hỏi một câu? Giữa những tiếp xúc bí ẩn của tôn giá và Trương nghĩa phụ, điều gì đã xảy ra? Cụ thể giữa cả hai đã hình thành mối quan hệ nào?

Lão tăng lại nở nụ cười:

- Hi vọng sau khi lão nạp đáp xong sẽ khiến tiểu thí chủ tin hơn, là điều lão nạp luôn cần và kỳ vọng. Rằng giữa lão nạp và lệnh nghĩa phụ tuy chưa hề có danh phận đích thực nhưng kỳ thực lệnh nghĩa phụ đã tiếp nhận từ lão nạp khá nhiều chân truyền tuyệt kỹ bốn phái.

Trương Khánh Long cau mày:

- Sao lại có chuyện tuy tiếp nhận chân truyền nhưng không định rõ danh phận sư đồ?

Lão tăng đáp:

- Vì đó có liên quan nội tình bí ẩn mà chẳng phải ai hễ là đệ tử bốn phái đều đủ tư cách hiểu.

- Là bí ẩn gì?

- Lệnh nghĩa phụ không thổ lộ sao?

- Có muốn cũng không thể vì Trương nghĩa phụ với chỉ duy nhất một lần đề cập vẫn cam đành thừa nhận chưa hề biết đấy là bí ẩn gì.

Lão tăng lại cười lần này còn kèm theo một lượt gật đầu.

- Quả vậy, và lão nạp đã đúng khi cẩn trọng chưa thổ lộ điều bí ẩn ấy cho Liễu Vũ, cho dù vậy, ngay khi nhận được hung tin biết Liễu Vũ đã uống tử lão nạp cũng vạn phần áy náy.

Trương Khánh Long động tâm:

- Ý muốn nói nội tình phái Thiếu Lâm đã bất ổn chỉ vì điều bí ẩn ấy từng khiến ai đó tuy từng là người Thiếu Lâm nhưng do quan tâm nên trở mặt, hành sự bất chấp nghiêm luật cũng như thủ đoạn?

Lão tăng chợt nhướng cao hai mắt và chú mục nhìn Trương Khánh Long:

- Điều đó là sự thật nhưng sao tiểu thí chủ đoán biết?

Trương Khánh Long thở hắt ra:

- Vì hung thủ mưu hại Trương nghĩa phụ chẳng ai khác ngoài Liễu Độ đại sư, cũng là nhân vật từng độ hóa và thu nhận Trương nghĩa phụ vào phái Thiếu Lâm.

Lão tăng chau mày:

- Hãy nói rõ hơn xem, vì lão nạp có nguyên do để chưa thể tin Liễu Độ lại là hung thủ sát hại Trương Thái Toàn.

Trương Khánh Long cười lạt:

- Vậy nguyên do khiến Trương nghĩa phụ ly khai từ đó bị gán cho hai tiếng phản đồ của phái Thiếu Lâm, tôn giá biết chăng?

Lão tăng gật đầu:

- Do từng am hiểu lệnh nghĩa phụ là hạng người như thế nào trước lúc quy y nên lão nạp không ngại, quyết chọn ngay y là nhân vật duy nhất để kỳ vọng có thể giúp tề phái trùng chấn uy phong từng có và lẽ ra luôn có. Thế nên khi hay tin Liễu Vũ không chỉ bất chợt bật vô âm tín mà còn tự xưng trở thành phản đồ tề phái, hiển nhiên lão nạp không tin, chẳng những thế mà còn tự quả quyết nhất định đã xảy ra điều bất ổn, nhưng đó là điều gì quả thật lão nạp chưa biết.

Trương Khánh Long giật mình:

- Tôn giá tuy không là Phương Trượng nhưng dù gì cũng có bối phận được kể là cao nhất phái Thiếu Lâm hiện nay. Lẽ nào với thân phận như thế vẫn có nhiều điều tôn giá không hay biết?

Lão tăng chợt hỏi:

- Lão nạp có thể hoàn toàn tin tiểu thí chủ được chưa? Điều này rất hệ trọng mới có thể xứng đáng với những hi sinh của lão nạp.

Trương Khánh Long bối rối:

- Có thể hiểu tôn giá đang muốn tại hạ phải thật tin ở tôn giá?

Lão tăng gật đầu:

- Lão nạp đã phạm tội tà đình không chỉ vô khả quay lại Thiếu Lâm mà sau này dù chết đi, lão nạp còn vô phương rửa sạch tiếng nhơ thế nào cũng bị gán cho hai chữ phản đồ, nếu như chẳng được tiểu thí chủ tin tưởng và nhất là hứa lời giúp tề phái trùng chấn môn hộ.

Trương Khánh Long gật nhẹ đầu:

- Cảm giác này tại hạ... tiểu bối hiểu vì đã thấy Trương nghĩa phụ cân phân dẫn đo như thế nào kể từ lúc lòng tin dành cho phái Thiếu Lâm bị tổn thương. Được như đã từng nói, tiểu bối hứa sẽ tận lực, không chỉ vì lão đại sư mà còn vì Trương nghĩa phụ quyết giúp phái Thiếu Lâm lấy lại thanh danh thuở nào.

Lão tăng mỉm cười:

- Nhưng đừng gọi lão nạp như vừa rồi, vì ý lão nạp lúc quyết định cứu tiểu thí chủ là muốn thu nhận làm truyền nhân. Tiểu thí chủ sẽ là tục gia đệ tử không chỉ của lão nạp mà còn là của Thiếu Lâm nữa. Và cũng đừng ngại nếu nghĩ đến quan hệ giữa lão nạp và lệnh nghĩa phụ, vì kỳ thực giữa cả hai chưa hề có bất kỳ danh phận nào đồng thời chỉ tiểu thí chủ là được lão nạp chọn để thổ lộ toàn bộ bí ẩn Thiếu Lâm phái, một điều chưa hề xảy ra đối với lệnh nghĩa phụ.

Trương Khánh Long hoang mang và lo âu:

- Nhưng có một điều lão đại sư nên minh bạch, là tiền bối kể như vô khả luyện thêm bất luận công phu nào. Và càng miễn cưỡng chỉ khiến lão đại sư càng tuyệt vọng.

- Công phu Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm tuy có dị điểm là khắc kỵ với mọi loại công phu khác nhưng nếu chẳng có tia hy vọng ắt lão nạp chẳng cần đề xuất làm gì.

Trương Khánh Long giật mình:

- Sao bỗng dưng... mà thôi do hiện tình đòi hỏi sự tin tưởng tuyệt đối vào nhau, tiểu bối chỉ muốn hỏi vì sao lão đại sư biết tiểu bối từng luyện qua Độc Trảo công phu?

Lúc hạ thủ Liễu Độ tiểu thí chủ khôn khéo điểm ở cả hai tử huyệt là hành động hoàn toàn thừa nhất là đối với lão nạp hoặc một vài cao nhân chí ít cũng một đôi lần chạm trán và suýt mất mạng vì công phu ấy. May thay bọn Liễu Phàm tuy phát hiện và

vẫn nghi ngờ về cách hạ thủ Liễu Độ của tiểu thí chủ nhưng chúng lại chẳng may may nghĩ đến công phu ấy. Đồng thời chúng cũng quá vội hỏa táng thiêu hủy di thể Liễu Độ, khiến mai hậu chúng càng vô khả minh bạch Liễu Độ tử vong vì công phu gì?

Trương Khánh Long không tin:

- Nhưng tiểu bối vẫn e Liễu Phàm thế nào cũng biết thậm chí có thể vào lúc này Liễu Phàm hiện đã đoán ra rồi. Vì một lẽ tự nhiên là Liễu Phàm không thể không nảy ý nghi ngờ về việc tại hạ đã dễ dàng bị thất tán hầu như toàn bộ võ công chỉ sau một lần chạm chiêu cùng nhau. Và lão đại sư đã biết hay chưa hoặc có tin chẳng Liễu Phàm vì tinh thông công phu Đoạn Mạch Chỉ nên đã khiến văn bối ngay lập tức đại bại?

- Đoạn Mạch Yên Chi? Tiểu thí chủ không lầm chứ? Nhưng thôi làm sao mà làm được một khi Đoạn Mạch Chỉ và Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm kỳ thực là hai loại võ công hoàn toàn khắc kỵ nhau? Chao ôi thật đáng thương cho tiền đồ Thiếu Lâm phái đã phó giao cho trọng trách nhảm vào tay một kẻ không thể không có can hệ đến yêu phụ Đoạn Mạch Yên Chi Huỳnh Tiểu Phụng. Nhưng sao tiểu thí chủ khinh suất để Liễu Phàm đắc thủ là điều tuyệt vô khả xảy ra nếu tiểu thí chủ vẫn vận dụng Mê Tông bộ pháp?

Trương Khánh Long kinh hãi. May thay lão tăng kịp lên tiếng:

- Không riêng gì lão nạp, kể cả bọn Liễu Phàm cũng xác định tiểu thí chủ nếu không nhờ Mê Tông bộ pháp ắt chẳng đủ bản lĩnh kết liễu Liễu Độ. Nhưng thôi cũng vì việc này, hãy trở lại đề xuất lúc nãy của lão nạp, tiểu thí chủ có ứng thuận trở thành truyền nhân dù chỉ là tục gia đệ tử của phái Thiếu Lâm chẳng? Vì chỉ đệ tử bốn phái mới đủ tư cách trùng chấn và cần nữa là thanh lý môn hộ.

Trương Khánh Long ngập ngừng:

- Nhưng tiểu bối quả thực chưa từng đặt chân đến Mê Tông Động.

Lão tăng bảo:

- Bất luận đã đến hay chưa, một khi tiểu thí chủ nhận lời thì còn nhiệm vụ khác buộc tiểu thí chủ phải thi hành, là cần tiến nhập Mê Tông Động càng sớm càng tốt.

Trương Khánh Long ngạc nhiên:

- Để làm gì?

Lão tăng thở dài:

- Tất nhiên có nguyên do, và tiểu thí chủ khắc minh bạch ngay khi trở thành đệ tử Thiếu Lâm.

Trương Khánh Long lại hỏi:

- Về công phu Độc Trảo thì sao?

Lão tăng phì cười:

- Đoạn Mạch Chỉ đã làm võ công tiểu thí chủ thất tán há chẳng phải là cơ hội tốt nhất để tiểu thí chủ một là ngừng ngay, không tiếp tục luyện công phu Độc Trảo nữa và hai là chỉ toàn tâm toàn ý tiếp nhận đồng thời luyện duy nhất võ công Thiếu Lâm hay sao?

Trương Khánh Long vỗ lể:

- Lão đại sư đã toan liệu tất cả rồi ư?

Lão tăng gật đầu:

- Nếu không cân nhắc và phát hiện tiểu thí chủ là nhân vật duy nhất tề phái đang cần, lão nạp đâu dễ tự phá vỡ môn quy, phạm liên tiếp nhiều giới luật để cứu và đưa tiểu thí chủ lập tức rời khỏi Thiếu Lâm.

Trương Khánh Long dần có quyết định:

- Tiểu bối chỉ hỏi một câu nữa, vì cũng phần nào cho lão đại sư minh bạch. Rằng tuy nhờ Mê Tông Vạn Hóa Công khẩu quyết từng giúp vân bối hể càng luyện thì nội lực như cũng ngày càng tinh tiến, nhưng với thuận lợi đó, tiểu bối phải cần mất bao nhiêu thời gian để mong có ngày lĩnh hội nhất là luyện đến thuần thục các tuyệt kỹ Thiếu Lâm phái?

Lão tăng thất kinh:

- Tiểu thí chủ cũng biết khẩu quyết Mê Tông Vạn Hóa Công? Nghĩa là Mê Tông bí kíp đang do tiểu thí chủ sở hữu? Nhưng làm thế nào xảy ra được một khi tự miệng tiểu thí chủ quả quyết chưa hề đặt chân đến Mê Tông Động?

Trương Khánh Long đã có quyết định:

- Phải chăng điều bí ẩn ở Thiếu Lâm phái có liên quan đến Mê Tông Động và Mê Tông bí kíp? Do trang chủ Lạc gia Lạc Nhữ An ắt hẳn vì cũng quan tâm đến điều này thế nên ở Lạc gia từng tồn tại một nhân vật được Lạc Nhữ An kính cẩn gọi là Huỳnh lão gia. Và cho dù nhân vật Huỳnh lão gia vẫn luôn hôn mê bất động, là điều xảy ra nhiều năm dài nhưng cũng chính từ nhân vật này tiểu bối mới có cơ hội nghe biết và đã nhớ hầu như là toàn bộ yếu quyết Mê Tông Vạn Hóa Công.

Lão tăng ngơ ngẩn:

- Huỳnh lão gia? Biết về yếu quyết Mê Tông Vạn Hóa Công? Không, lão nạp không thể nghĩ ra nhân vật nào ở họ Huỳnh lại còn là nhân vật có thể đã từng tiến nhập Mê

Tông Động. Có chăng chỉ mỗi yêu phụ Đoạn Mạch Yên Chi là mang họ Huỳnh. Và dĩ nhiên chẳng ai gọi nữ nhân là lão gia.

Nhưng bất chợt tự lão tăng lại chếp miệng và bảo:

- Nhưng thôi bất luận là thế nào thì ở tiểu thí chủ vẫn có nhiều điều làm lão nạp càng nghe càng kinh ngạc và cảm thấy kỳ lạ. Ất hẳn kể cả công phu Độc Trảo cũng tương tự, tiểu thí chủ cũng ngẫu nhiên mà có?

Trương Khánh Long chột thở dài:

- Luận về việc này, lão đại sư liệu có tin chẳng rất có thể tiểu bối lại là hậu nhân cốt nhục của lão Độc Trảo?

Lão tăng giật mình:

- Chỉ giả định hay là sự thật? Huống hồ lão Độc Trảo niên kỷ cũng xấp xỉ lão nạp, thật khó tin điều tiểu thí chủ vừa nêu.

Trương Khánh Long đáp:

- Cũng có thể tiểu bối đoán sai. Nhưng nếu vậy thì giải thích như thế nào về công phu Độc Trảo kỳ thực là do gia mẫu khẩu truyền, với một điều hết sức lạ là gia mẫu dường như chẳng am hiểu võ công. Và toàn bộ câu chuyện là thế này.

Đoạn Trương Khánh Long lần đầu kể cho ngoại nhân nghe về mọi suy nghĩ của bản thân liên quan đến thân thế lai lịch kỳ thực hãy còn khá mơ hồ, bắt đầu từ thái độ khinh khi của mọi người dành cho thân mẫu, đề quyết thân mẫu là hạng bán thân nuôi miệng. Kể đến Trương Khánh Long cũng lần đầu tiên nói về mảng hoa tiên và một hòm ngân lượng đã do Trương nghĩa phụ thu giữ, mãi gần đây mới được phát hiện. Trương Khánh Long bảo:

- Sự biến xảy ra cho Tô gia ở Giang Châu không chỉ trùng khớp về thời gian mà còn một cũng ngẫu nhiên trùng hợp nữa, đó là vị tiểu thư họ Tô đã lọt vào tay Độc Trảo đại ma đầu. Qua sự việc vừa nêu, tiểu bối chợt có ý nghĩ, Tô tiểu thư chính là gia mẫu, sau khi bị lão Độc Trảo sinh cầm và giở trò đồi bại, rất có thể gia mẫu đã được lão Độc Trảo thương hại chỉ điểm cho cách luyện Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm. Để sau này, dĩ nhiên là gia mẫu không hề luyện, nhưng khi trao truyền cho văn bối, gia mẫu có tỏ bày tâm nguyện là mong sao sau này tiểu bối không bị bất kỳ ai hà hiếp là cảnh gia mẫu luôn hứng chịu.

Lão tăng tỏ ra trầm ngâm:

- Công phu Độc Trảo do có dị điểm là khắc ký bất luận ai một khi đã luyện công phu này tất chẳng thể luyện thêm bất kỳ công phu nào khác, điều đó càng thêm minh

bạch đích thị công phu tiểu thí chủ luyện do lệnh đường chỉ điểm chính là Độc Trảo công phu. Tuy nhiên dù mọi kiến giải do tiểu thí chủ tự luận, cho lệnh đường có thể là Tô tiểu thư thì vẫn chưa đủ thuyết phục để tin lão Độc Trảo cũng có thể là phụ thân. Nhưng dẫu sao mọi liên can đến công phu Độc Trảo đến đây kể như kết thúc. Tiểu thí chủ nghĩ sao?

Trương Khánh Long hiểu rất rõ ngụ ý của lão tăng lập tức phục người hành lễ:

- Đệ tử Trương Khánh Long xin khấu đầu và nguyện tiếp nhận chân truyền cùng mọi huấn lệnh. Đồng thời cũng hứa trùng chấn uy phong Thiếu Lâm phái.

Lão tăng cười hài lòng:

- Bình sinh lão nạp chưa hề thu nhận truyền nhân nhưng nay đã khác rồi, dù Giác Tuệ lão nạp chỉ có một thì vẫn có quyền kỳ vọng một đó cũng đủ đối phó với nhiều truyền nhân chỉ được tứ sư đệ Giác Mẫn thu nhận bữa bãi, khiến bốn phái Thiếu Lâm dù không muốn vẫn lâm cảnh tựa hồ như tự rước voi về giầy mã tổ. Vậy kể từ nay, vì hài tử từng tự nhận là Bất Minh Phi Quân Tử có phải như vậy chăng? Lão nạp chọn pháp danh cho hài tử là Liễu Trúc, trúc vốn thẳng chính là hình tượng người quân tử và liễu vốn mềm, dễ tự uốn mềm theo bất kỳ chiều hướng nào, ý là mong hài tử dù không dùng thủ đoạn cũng luôn nhớ câu ngộ biến phải từng quyền hầu xử sự thật khéo, sao cho mọi bất ổn của bốn phái tuy phải trùng chấn nhưng đừng bao giờ để hệ lụy gây tổn hại đến uy danh của bốn phái Thiếu Lâm.

Trương Khánh Long cúi đáp tiếp nhận chỉ dụ:

- Ý sư phụ ấn định bối phận của đệ tử ngang hàng với Liễu Phàm dù chẳng hề xuất gia thí phát quy y?

Giác Tuệ lão tăng thừa nhận:

- Cũng chẳng khó xử lắm đâu đối với tình phụ tử giữa hài tử và Trương Thái Toàn, vì luận theo thế tục thì như vậy nhưng đối với người đã xuất gia, tứ đại giai không, thì dù Liễu Vũ, Liễu Trúc hay Liễu Phàm, Liễu Độ, Liễu Trần tất thấy đều là đệ tử phạt môn. Nhân đây lão nạp cũng nói thêm, Giác Mẫn tứ sư đệ tuy phó thác mọi trọng trách cho Liễu Phàm nhưng tiếc thay Lục Ngọc Phật Trượng vì đã bất chợt thất tung nên cương vị Phương Trượng của Liễu Phàm chỉ là hữu danh vô thực. Nhiệm vụ của hài tử gồm hai việc, thứ nhất là phải mau chóng truy tìm và thu hồi Lục Ngọc Phật Trượng hầu đủ tư cách thay Đạt Ma sư tổ thanh lý môn hộ. Nhiệm vụ thứ hai là tiến nhập Mê Tông Động nhưng chuyện đó lão nạp sẽ nói sau, vì đã đến thời khắc lão nạp ngoài sáu mươi năm công phu tu vi nội lực đã luyện cho hài tử, là truyền nhân duy nhất được lão nạp thay

Tam Thần Tăng thu nhận và phó giao trọng trách cũng như toàn bộ kỳ vọng mà bọn lão nạp từ lâu tuy muốn nhưng chưa thể toại nguyện.

Trương Khánh Long sửng sốt:

- Điều gì sẽ xảy ra ngay sau khi sư phụ rút truyền toàn bộ nội lực cho đệ tử? Thiết nghĩ việc đó vừa rất mạo hiểm vừa chưa thật cần thiết lắm nên mong sư phụ cạn suy.

Giác Tuệ lão tăng chỉnh dung nghiêm mặt:

- Mệnh hệ toàn phái Thiếu Lâm sẽ khôn bề văn hồi nếu đến cả việc này chưa gì hài tử đã dám trái lại mệnh lệnh của lão nạp. Nhưng hãy yên tâm vì lão nạp không dễ chết ngay nếu chưa toại nguyện nhìn thấy bốn phái Thiếu Lâm lấy lại uy danh thuở nào và nhất là do hài tử thực hiện. Hãy mau lại đây, nhanh nào.

Không thể khước từ Trương Khánh Long đành nặng nề lê từng bước chân run rẩy vì kiệt lực đi đến trước mặt Giác Tuệ lão tăng:

- Nhưng thể trạng của đệ tử sau thời gian dài bị tra tấn hành hạ e khó tiếp nhận nổi ngần ấy nội lực do sư phụ trao truyền.

Lão tăng gượng cười:

- Vẫn có câu vô độc bất trượng phu, lão phu tuyệt không phải có tâm địa độc ác nhưng phàm là người quân tử phải có tính khí quyết đoán, phân định được ngay đâu là nặng nhẹ trọng khinh hầu chẳng bỏ lỡ cơ hội nào có thể quang dương chính đạo - diệt trừ ma đạo. Riêng về thể trạng, lúc hài tử còn hôn mê lão nạp cũng đã xem qua. May sao hài tử chưa bị tổn hại bất kỳ kinh mạch nào ngoài sự thất tán toàn bộ công phu sẵn có. Há lẽ chưa đủ để hài tử dẹp bỏ ngay mọi xúc cảm là điều rất bất lợi nếu lão nạp cứ miễn cưỡng trao truyền nội lực ngay lúc này? Hãy mau ngồi xuống tự trấn định và thâm liễm ngưng thần. Chỉ khi nào thật bình ổn thì đấy mới là lúc lão nạp tiến hành đại pháp Khai Đỉnh truyền công, hài tử làm được chăng?

Trương Khánh Long lập tức ngồi xuống và chỉ một lúc sau đã có thể lên tiếng:

- Đệ tử nguyện tuân huấn thị và quyết chẳng để sư phụ thất vọng.

Gật đầu hài lòng, Giác Tuệ lão tăng đặt cả hai tay lên đỉnh đầu Trương Khánh Long:

- Khai!!

oOo

Trương Khánh Long dăm chiêu nhìn Giác Tuệ sư phụ:

- Sư phụ vẫn khăng khăng quyết quay về Thiếu Lâm chịu tội?

Lão tăng Giác Tuệ hững hờ gật đầu:

- A di đà phật, như đã nói, với tâm nguyện hầu như đã đạt, lão nạp quay về dù có bị khép tội chết cũng chẳng từ nan. Há lẽ hài tử muốn lão nạp mãi bị xem là phản đồ?

Trương Khánh Long thở dài:

- Đã một lần sau khi chia tay, đệ tử và Trương nghĩa phụ mãi chẳng còn gặp nhau, kẻ sinh ly - người tử biệt. Điều đệ tử không muốn là lại đến lượt sư phụ cũng lâm cảnh này.

Giác Tuệ cười điềm nhiên:

- Ở tuổi này cái chết đối với lão nạp hoàn toàn chẳng có gì đáng sợ. Và có câu hồ chết để da, người ta chết để tiếng. Ất hài tử hiểu đâu là nguyên do khiến lão nạp cần phải quay lại Thiếu Lâm phái.

Trương Khánh Long đáp:

- Đệ tử có sắp đặt khác, là chờ khi hoàn thành nhiệm vụ được giao phó, hoặc chỉ cần tìm thấy và thu hồi Lục Ngọc Phật Trượng, lúc đó đệ tử mới an tâm cùng sư phụ trở về Thiếu Lâm và không ngại gặp bất kỳ khó khăn nào, cũng không ai có thể bảo sư phụ là phản đồ Thiếu Lâm phái.

Giác Tuệ cười hài lòng:

- Đối với lão nạp sự quan tâm và lo lắng của hài tử là quá đủ. Và lão nạp càng mãn nguyện hơn, thập phần mãn nguyện cho dù bản thân có chết khi tin rằng thế nào hài tử cũng giúp bốn phái trở lại đúng chánh đạo như thuở nào. Vì thế kể từ lúc này, hài tử chỉ nên lo những nhiệm vụ đã được giao phó, kỳ dư không phải lo lắng bất kỳ gì cho lão nạp.

Trương Khánh Long cau mặt:

- Sao lại kể từ lúc này? Cứ như ý sư phụ bảo đã truyền thụ đủ võ học bốn phái Thiếu Lâm cho đệ tử và chẳng còn gì nữa để chỉ điểm thêm?

Lão tăng Giác Tuệ vẫn tiếp tục cười hài lòng:

- Võ học mệnh môn tịnh chẳng ai dám quả quyết đâu là bến là bờ. Và cho dù thời gian hài tử được lão nạp chỉ điểm chưa vượt quá một tuần trăng thế nhưng đối với lão nạp quả thật chẳng còn gì để truyền thụ thêm cho hài tử. Sở dĩ như vậy không vì hài tử quá thông tuệ, bởi kỳ thực tư chất hài tử cũng hạn hẹp như mọi người. Tuy nhiên với Mê Tông Vạn Hóa Công đến lão nạp cũng không ngờ nhờ đó hài tử có thể học một biết

mười. Cũng tự thấu triệt luôn những gì chưa được chỉ điểm khiến lão nạp càng thêm tin tưởng là bao tâm quyết sẽ được hài tử thay thế thực hiện vẹn toàn.

Trương Khánh Long kinh nghi:

- Ý sư phụ muốn nói Mê Tông Vạn Hóa Công là công phu bao gồm mọi công phu?

Giác Tuệ gật đầu:

- Lão nạp tin chắc từ lâu chính bản thân hài tử cũng nhận ra điều đó. Và với thái độ của hài tử lúc này, có vẻ vẫn bán tín bán nghi, thì ắt hẳn đó là vì hài tử đang cảm nhận công phu bản thân chưa đủ lợi hại như mong muốn? Nếu vậy đừng bao giờ quên câu dục tốc bất đạt, vì chẳng ai khi luyện công có thể đạt mức tinh thông hoặc đủ thập thành hỏa hầu như nguyện. Cần phải có thời gian, và muốn có thời gian thì đừng bao giờ tự sính cường can thiệp hoặc nhúng tay vào những việc kỳ thực chẳng cần nhúng tay can thiệp. Tóm lại, lời giáo huấn cuối cùng lão nạp dành cho hài tử chính là chữ nhẫn, a di đà phật.

Không tự chủ Trương Khánh Long bất chợt cũng chấp tay cúi đầu niệm phật hiệu:

- A di đà phật, đệ tử nguyện luôn khắc ghi và tuân thủ lời giáo huấn của sư phụ.

Và cũng cúi đầu như thế, Trương Khánh Long chợt nói thêm:

- Xin sư phụ hãy bảo trọng, và vì không dám tiến chân, đệ tử cũng chỉ cầu mong sư phụ mãi an khang. A di đà phật.

Để sau đó khi ngẩng đầu lên quả nhiên Trương Khánh Long chẳng nhìn thấy lão tăng Giác Tuệ đâu nữa. Dù vậy với ngoài sáu mươi năm công phu tu vi do sư phụ trao truyền, Trương Khánh Long đích thực vẫn biết sư phụ đã đi lúc nào vì chân nguyên nội lực của Giác Tuệ lão tăng bây giờ tuy còn nhưng chẳng khác gì với người mới bước đầu chập chững luyện công. Hai sư đồ Trương Khánh Long kể đã hoán đổi bản lĩnh công phu cho nhau.

- o O o -